9-2.

210

5

comedia en un acte

y en vers

original

de

Vuyts y Nous.

1215

Anton Saltiveri.

1882.

Vuyts y nous.

Comedia en un acte y en vers.
original
de

Anton Saltiveri.

1882.

Personas.

=

Jaume.

Mercè.

Lluis.

Paula.

Tofol.

Nassari.

=

Acte únich.

=

La escena representa una sala de rebrer, porta al foro y laterals, cadiras y una taula al mitj ab dos llibres grossos à sobre, y un tinté ect. Al aixecarse 'l teló lo senyó Jaume s'está llegint el diari.

=

Escena 8.ª

Jaume.

=

"Ayer robaron un piso
en la calle de Condal
llevándose quince duros."
Vamos, alsa; alsa, endavant:
lo de sempre, qui hem de ferhi.
Vejàm si hi ha rès avall.
"Ayer fueron detenidos
dos sugetos al robar
el reloj de un caballero."

Aixó si qu'es ben estrany,
pochs cops se troba al diari
de que 'ls hagin agafat.
Es qu'es prou d'aquesta trepa,
tranquil no 's pot estar may
perquè si sortim de casa
quant tornem, ja us han robat.
"Hubo un amago de incendio"
(llegint)
ayer en esta ciudad
en un almacen de borras..."
Bé, bé, bé, aixó ja se sab,
y 'ls bombers van anarhi
quant 'l foch era apagat.

Estem servits, ni de motllo.
Deixam mirá mes avall.

(Torna á llegir)

"Ayer robaron un piso..."

(Deixant l diari.)

Bé, bé, bé, deixemho está.
Tot son robos, pimplerias....
Pro per postres, van campant.
Aquet mon es sols d'enredos
que'l que's sap espavilá
fent la seva, mentres calli
te segú que hi fará naps.
Yo si que ho vaig sabé entendre
al deixá corre 'l meu art
deixantme de fé Sant cristos.

ni de ròmprem tant el cap...
com hi penso que molts dias
m trobava, cada quart,
ab lo duenyo de la estatua
que m'estaba molestant.
Que si 'l sant sembla qu'es pato,
que si te 'l nas afilat
que si las mans semblan curtas
y per fi, en tot troban taps.
com si los sants per ventura
no poguessin sè esguerrats
com las demès personas!
Y en fi, no 's pot esplicà
lo que vaig patì ab el temps
que vaig fè d'aquell pobre art.

Al menos ara reposo
y estich ab tranquilitat,
y ab lo meu petit negoci
que m' he sapigut buscá,
després de molt rumiarho
per enganyá á quatre cracks.
Faig la meva fortuneta
y ab la noya visch en pau.

(Trucan.)

Mes ara sento que trucan.
Redimontri ¿qui será?
Si ara aquí tinguès la noya
obriria. Si es un crack,
ja m' sab greu; pero be en fi
ho tinch de ferho. Ja vá.

=

Escena 2ª

Jaume. Mercè.

=

(Jaume ha anat á abri, y surt Mercè ab un cistell al brás.)

Mer- Ja soch aquí. Déu lo guart
Jau- Eras tu? Ay jo't reflich!
Jo'm pensaba qu'era algú
Mer- Pare, pare, perquè ho diu?
No soch algú per ventura?
Jau- Bé, vamos, volia di
un altre.

Mer. — Aixó es altre cosa.

Jau. — Oy! Perque trigas aixins
sempre que vas á comprá?

Mer. — Veurá: aviat será dit.
Com fa temps que 'ls comestibles
de preu pujan tot sovint
volto un piquet mes la plassa:

Jau. — Y vols di que fentho aixi
t' ho donan tot mes barato?
Si es veritat, tal com ho dius
ja ho tindré per esperiencia.
Quant voldré comprá un vestit
voltaré ben bé á n' el sastre,
y ab tot tambe ho faré aixins.
potsé d' aquesta manera

voltant tots nos farem richs.

Mer.- Vosté sempre está de broma.

Jan.- Ja veurás, com que tu ho dius.
Pro que portas per diná?

Mer.- Bon, que li faré vostit.
Després aquí porto un llus
que cregui qu'era ben viu.

Jan.- Oh! prou, prou, quan era á l'ayguа

Mer.- Y ave també, ja ho he vist
Miri, li he dat l formatje
que vá demanarme ahi.

Jan.- Ja has mirat que no fos ranci?

Mer Segons l'adrogué mi ha dit
fa molt pochs dias qu'l tenen
y ja veu que sent aixi

Jau- Allavors l' advogui es rauci.
Mer- Perquè?
Jau- Ay! aviat dit.
Com qu' es vell de la botiga,
ja que del formatje diu...
Mer- Bé, vaja, no parli mes
perquè ja sé 'l que vol di.
Jau- Donchs retiran tot à dintre
perquè jo vuy sortí un pich.
(Ho porta dintre Mercé.)
Mer. Trigarà molt?
Jau- Poca estona;
ben cert fins que seré aquí.
Respalla un pich lo sombrero
¿No hi ha pas res deslluhit?

Mer. — No senyó, tot está bé.

Jau. — Mira, si no fos aquí,
ja pots preguntá al que oiga
que tu m'ho dirás à dins.

Mer. — Bueno no passi cuidado
que ho faré tot com ho diu.

Jau. — Donchs adeu.

Mer. — Que no s'hi cansi.

Jau. — No obris segons à qui.

(Se 'n vá.)

=

Escena 3ª

Mercé.

=

Ell prou va à corre la bola
y'm deixa à mi en 'quet raco,
tenint com tinch tanta pò.
quant me quedo tota sola.
Casi no sé que faria,
tota sola aqui es clà...
Al menos pogués trobá
algú que 'm fés companyia.
Pero ca! no hi ha manera
que n'aquet cás, 'ns trobem.

(Trucan)

Are trucan! Comensém!
Ja deu sé gent forastera.
Los diré que obri no puch.

perque avi 'l pare ja es fora,
y que tornin un altre hora
qu' ell hi sigui.

(Tornan á trucar)

Un altre truch.
Ja va! Son impertinents.
Va, va! Mirare 'l que volen
y si acás se n' aconsolan
que s'esperin... Vaig corrents.

=

Escena 4ª

Mercè. Lluis.

=

Llu. Que Deu te guart, Mercenita
Mer. Tu, Lluiset? Vatua 'l mon.
Lluis. Digas; qu'es aqui ton pare?
Mer. No hi es: ha marxat ja poch.
Vés si arribas á trobarlo...
Llu. Donchs are 'l vull veure jo,
que... dit y fet vull casarme.
Mer. Y are que t'has tornat boig?
Llu. Crech que no; pro que vols ferhi?
Mer. No sabs que 'l pare no ho vol?
Llu. A mi que ho vulga ó no ho vulga
cregas que m' importa poch.
Tinch moltas ganas de ferho.
y ho farém, Mercé, si ho vols.
Avuy parlaré ab ton pare...

Mer.- Bé, si 'l sabs agafà al vol
tot guanyat, mes del contrari
tens segú que 't diu que no....

Llu.- Bé, pero ell be deu saberho
que t'estimo.

Mer.- Res d' aixo.

Llu.- Donchs com sab tot lo dels altres?
No dius que ho endevina tot?

Mer.- Endevinar! Tot son trampas,
creu Lluis, son vuits y nous.

Llu.- Hasta aquells llibres qu' ensenya!

Mer.- Aquells llibres y tot, tot,
no mes son papa-dineros
per agafar al qui dorm.

Llu.- Y 'n vé molta! Te parroquia.

Mer_ Gent de l'altre part de mon
venen aqui. Ja es vritat.
per saber la seva sort,
pero com que portan quartos.
'ls deixan y s'acabó.
Ell los diu cualsevol cosa
y endavant.

Alm_ Ja ho comprench tot.

Mer_ Veus aqui tots aquets llibres
fan totas las grans cuestions.
perqui surti lo que surti,
ell hi fá veni 'l que vol.

Alm_ Y per sabé 'l perqué venen
com ho fá?

Mer_ Oh! jo ho faig tot.

com que jo 'ls obro la porta
y 'ls que venen son tant tous,
los faig esperá una estona
y aixís ab mitja intenció.
los faig di lo perquè venen
y quant ja m' ho han dit tot,
vaig jo y ho dich á ri el pare
y aixís ho sab.

Am.- Uy Senyó!
Cuasi m fás quedar de pedra.
Amigo, be saben prou.
Vaya, vaya quinas trampas.

Mr.- Y sabs com ne diu d'aixó
sempre que 'n parla 'l meu pare

Am.- Qué?

Mer.– Qué! Una nova invenció
An.– Si, dondis noya creu qu'es bona.
tant de bó ho pogués fer jo.
Pero aixó deixemho corre
lo millo es parlar dels dos.
Mer.– Com vulguis.
An.– Bueno; 'l teu pare
no está avuy de bon humor?
Mer.– Ps!.. Veurás, no ho está gayre.
An.– Aixis no podré dá 'l cop.
Ah! si. ja tinch una idea,
un altre nova invenció.
Mer.– Que farás?
An.– Que faré! escolta:
jo vindré dintre de poch.

tu fés com qui no 'm coneixes,
y creu que á no haber destorb
dintre de cuatre ò cinch dias
ben segú 'ns casèm tots dos.
Adeu. Merceneta maca.

(Content.)

Mer_ Bé, pero escolta, tu...

Llu_ Adios.

(Se 'n vá)

=

Escena 5ª

Merceneta.

=

Sempre té unas ocurrencias!
se'n vá sense mirá res;
Oh! Y ben cert si troba al pare
per l'escala y me 'l coneix
ja'm sembla hi haurá fandango.
ell que té un genit tant ferm!
Ja trucan altre vegada.
Anem á veure qui es.

=

Escena 6ª

Mercé. Jaume.

=

Jan- Tanca, que vinch enfadat.
Jesus, Jesus! quina gent!
Vaya, avuy no hi ha vergonya.
Mar- Bé, pero pare, que té.
Jan- Que m' hi enfadat fortament
ab un jove aquí á l'escala,
que no sé qui deurá sé
Quan hi penso 'l mataria.
Mar- (Potsé será en Lluiset.)
Jan- L dia que se m presenti
al devant lo faig malbé.
Are més no vuy pensarhi.
Mar- Sosseguis.
Jan- Oh! ja ho he fet.
Digas, mentre hi estat fora

No ha vingut cap forasté?

Mer.— Aony no, y que ja es estrany.

Dam.— Millo, aixi tindrè mes temps.
Vaig á posarme la bata
si ve algú, vigila bé.

Mer.— Bueno: no passi cuidado.

Dam.— Jo ja tornarè al moment.

(Se 'n vá.)

=

Escena 7a

Merce.

=

El pare se 'n va á mudarse.

jo també me n' entro à dins.
Ara trucan. Mal diantre!
no acaban may. Daig à obri.

(Se 'n vá)

=

Escena 8ª

Merce. Tofol. Nassari.

=

(Que no gosan à entrar y arrepenjats à la porta dichen)

Tof- Deu la guart, No fora aqui
que hi há un senyó qu' endevina?

Mer- Si senyó!

Tof- Bona turujina!
Ya ho deya jo. Oy que si!
Mer- Entrin.
Tof- Ca, us esperavem.
naltros ja tenim espera,
que us ho digui à la carrera
perque aviat marxavem
Mer- Home, es que si aqui s'esperan
no està bé.
Tof- ¿Qu'hem d'entrà à dins?
Mer- Home, es clà, sino 'ls vehins
de seguida se n'enteran.
Tof- Endavant, donchs, passa noy.
Na- No, no, primè passen vos.
Mer- Pero home passin tots dos.

(Potsé han fugit de Sant Boy.
Sembla que son uns pobrets.
veurém si se 'ls encerrona.)
Veuràn; seguin una estona.
Tof.- Ca! Naltros sempre estém drets.
Mer.- Ja 's coneix que son de fora.
Tof.- Ja ho endevina. Está bé.
Mer.- Vostès venen per sabé...
Tof.- Endevinat, si senyora
No han dit que no ho dihem
que 'l senyó ho habrá de di,
y ja qu'ell no es pas aquí
per çó també li dihem.
El cás es qu'estich cansat
del que la gent enrahona

y vull saber si la dona
'm pren quartos d'amagat,
perquè á mi no me la pinta,
que 'n habian de habè més:
jo be es cert que hi tret dinès,
prò son per pagà la quinta
d'aquest que 'n hi entra aquestany
y pe'ls que hi habia no basta,
y aixís vull saber si gasta
lo que 'm costa tant d'afany.

Mar.– Oh, aixó vay, ja nos ho diràn

Pef.– Per ço vinch á Barcelona.
Que trigaràn gayre estona?

Mar.– No, cá, cá! d'aqui un instant.
(Tot aixó vaig á contar

mentres son aquí, à n'el pare.)
Esperinse un piquet ara
que 'l senyó aviat vindrá.
Tof- Be, donchs, aquí 'us trobarán.
Mer- No tardará ni mitj quart.
Tof- Vagi, vagi, si té tart.
Mer- (Pobres, com us pelarán.)
(Se 'n va.)

=

Escena 9ª
Tofol. Nassari.

=

Tof- ¿Que 'n dius noy, d'aquesta casa?

Na.- Que volen que 'n diga jo.
Enf.- Dé, no 't sembla si es bonica!
Na.- Si, pro 'ns han deixat tot sols.
Enf.- Es que tenen confiansa.
Noy aixó sembla un saló.
Mira, mira aquesta taula
Na.- Miren quins llibres, ma noy,
No veyen quinas estampas!
Enf. Aixó sembla un home mort.
Na.- Ay, Mare de Deu Santissima!
Enf.- Que tens!
Na.- Ja tinch la po al cos.
No veyen quinas fantasmas!
Enf. Si aixó es pintat ab colors.
no se perqué els tant tanasi.

Na- Ay! si semblan de debò.
Trf- Calla, que sento petxadas.
Na- Potsè deurà sè 'l senyor.
Té, mira, va disfressat
porta un casquet y un capot.

=

Escena 10ª
Dits. Jaume.

=

Jau- Deu la guart. A n' aqui 'm tenen.
Trf. Gracias á Deu qu'es aqui.
Jau- Bueno, donchs seguim alli

que miravem perquè venen.

(Els dos pagesos s'assentan al costat de la taula que hi ha al mitj y 'l senyó Jaume també. Després d'obri un llibre.)

Per sabé pe'l que han vingut
posarà ab molt bona gana
un dit à n' aquesta plana.

Tof- No potsé, tots 'ls duch bruts.

(Aixó ho diu després d'haberse mirat una atra les mans.)

Però pòsili vosté
que à ne mi tant se m'endona.

Jau- Jove gat; à qui enrahona!
Lo que diu, no, no potsé.

Tof- Bueno, doncas, allà và.
Qu'es aixó? Batua 'l mon!
Veig que tot números son.

(Pensa un rato.)

A ne quin l'haig de posà?
No vuy ficà á n'el dits pobres.

Jau- Home, fiqui á cualsevol.
(Mare de Deu qu'es mussol.)

Tof- Oh, ja, ja l'entench de sobras.
Donchs tingui, fico á n'aquet.

(Posa 'l dit)

Jau- Quin es?

Tof- (Después de mirà 'l dit)
Es aquet d'aquí.

Jau- Home, 'l número vuy di.

Conf — Oh, no ho sé.

Joan — Es 'l vintiset.

(Mirantlo)

(Vaya quin pagès mes ase.)
Are la cosa veuréu.

(Buscant lo número)

L'vint y set 'l veyeu!

(Obra 'l llibre y queda content)

Conf — Té! sembla l'era de casa.
Quants pollastres y gallinas.
quants conills! quanta viram!
Ola — I al detràs que hi ha! viam.

(Va per mirà detràs del llibre)

Joan — Veyas que hi ha: hi han trenyinas.
Pero bueno, anem al grà.

Tof- que vol di que 'n menjan tots?

Jan- No, pero dirè ab pochs mots
pe'l que venin.

Tof- Ajaja.

Jan- Miren prenen la molestia.

(Li ensenya)

Vos son aquell gall que pica.

Tof- Vaja, que de mica en mica
vostè encare 'm dirà bestia.

Jan- Home, deixeus de rahons.

Tof- Com vostè vol insultarme.
vaja un modo di tractarme.

Jan- Això son comparacions.

Tof- Bé, pero home no 'm compari
ab un gall. Vaja quin gust.

Jan.— Donchs aquet gall es tot just
per l'assunto necessari.
Vegen aquesta gallina.

(Li ensenya)

Tof.— Si.

Jan.— Donchs es la vostra dona.

Tof.— Vaya, vosté m'encerrona
ó be aixó no ho endevina.
No se l'ha mirada bé.
La meva dona es persona.
Gallina, no m'encerrona.
Que no ho es ben bé jo ho se.

Jan.— Home també us ho comparo

Tof.— Si, pro de quin modo ho fá.
Te un modo de compara

que, la veritat, es molt raro.

Jan- No saben que fa ella aquí?

Tof- Para l'aigua si acás plou.

Jan- Representa que fa un ou...

Tof Per amagármel á mi?

- Acabém, diguém alló

del quartos.

Jan- Us en prent molts.

Tof- Li faré sortir la pols

de la esquena ab un bastó.

Jan- Per po ja s'esmenará

perque pegarli ja es trist.

Bueno, ja ho tenim tot vist.

Tof- Que hi dius tu?

Na- Ja ho sento ja-

Are un herba compraven
per fè un remey que us dirè
quant l'hagin comprat, primè
de tot me la ensenyaven.

(Ferin à un papé y después lo
dona à Bofol.)

D'aixó 'n faren tres repartos
y m'ho portaven.

Bof. — Molt bè.

Entesos. que ho passi bè.

Sam. — (Sen và seus donarme quartos.)
Mestre.

Bof. — Que vol?

(Giràntse)

Sam. — Com un plaga

nos habiam destorbat
y encare no m' hen pagat.

Tof- Ah! ja! que vol di que 's pagà?

Jan- Burrango! per endavant.
sino que vos no ho sabeu:
pero bé, que no me 'ls deu?

Tof- Bé, ja 'ls hi darè en tornant.

Jan- No senyor, ca!

Tof- Que no fia?

Jan- De cap modo tant se val.

Tof- Quant li tinch de donà? Un ral?

Jan- Un duro.

Tof- Ay! Una sangria!
Un duro! Tofol! Vint rals!
Quina gent mes famolenca!

Carami! un duro! ni arrenca
tot un rengla de caipals.
Tingui, tingui, à n'aquí 'l té.

Na_ Quants diners en tant poch rato.

Dan_ A vos ho faig mes barato
perquè sou un forasté.
Donchs bé, ja ho tenim entès,
venim quant l'haguem comprat.

Pof_ Doncas bueno, hasta mes tart.

Dan_ Bueno, donchs, hasta després.

(Vanen.)

(_Se'n anen los dos pagesos
contents Damià los acompanya
fins à la porta quan tornan el
Deixa à l'escena)

Escena 33ª

Jaume.

=

Bien salao! viva la trampa:
quin modo de fer dinés
ab la invenció qu'esploto
segú soch rich dins poch temps.
Veig que hi ha bastanta llana,
ab tot y que molta gent
saben que son ouyts y nous
lo que faig, pero m'vá bé;
Un duro mes á la pila.

sols perquè era un forasté
que si fos un altre, mitj.
Han tocat. Qui deurà sè?

(Obra.)

=

Escena 82ª

Janme. Paula.

=

Pau– Sen lo quart. Fora vosté
qu'endevina?

Jau– Si, senyora.

Pau– Donchs jo som baixat de fora
perquè cosas ouy sabé

del meu marit, y un d'allá
m'ha dit que aquí m'ho dirán.

Jan– Si, mestressa, anem entrant.
que ho anirém á mirá.

(Ella entra.)

Posis en aquesta taula
que molt aviat ho sabrém

(Jan la imiteix aperació
dels pagesos)

Pau– Donchs, ja sech.

Jan– Bueno, ja estem.
are. Com nos diheu?

Pau– Paula

Jan– Miren en aquesta plana
posen un dit.

Ram- No fem cosas.
Es que som filla de Rosas
y al clatell no hi porto llana.
Si es formal li posaré.
Jan- Molt formal, dona de Deu,
mes clar, si no li posen
ben segu no faréin ré.
que li posen jo disposo
sens serne tant temeraria.
Ram- Si es cosa tant necessaria,
tingui, tafoy, ja li poso.
Jan- Veyam quin es. Vintiun.
No m pensaba fos aqui.
Ram- Ay! ay! Tafoy! que vol di.
Jan- Dona vuy di qu'es bon punt.

(Obra'l llibre)

Miren ja li endevinat
es tot aixó enterament.

San- Ay macatxo, quanta gent!
Miri aquet sembla 'l Penjat
y aquell sembla lo Macia.
Deiximels mirà una estona.

San- Be, venen, anèm al grà.
Aquet que s'està assentat
es 'l vostr' home, 'l veyèu?

Pau- Tatoy! si per tot arreu
lo coneixen pe 'l Penjat!
A la taberna de 'n Pó
lo diumenje tenen junta.
si per lo Penjat pregunta

tots ni 'li donavan rahó.
Y no 'm vulgui ni de broma
clavarme cap disbarat
sabent jo qu'es penjat
fem creure qu'es un altre home.
San- Pero dona, se suposa
que s'li assembla, mes no hi es.
San- Bé, vamos, donchs, no he dit res
San- Tirem endavant la cosa.
Bé, vos de que us esclamen!
San- De que hauriem de fe repartos
perquè 'm sembla que 'm pren quartos.
San- Aixó ray, prompte ho sabrem.
Veyeu eix que sembla un noble!
San- Si que 'l veigues en Macià.

San- Bo dona, deixeu està
are en pau lo vostre poble.
Donchs aquet qu'està aquí ocios
del vostre espos amich es
y li fa pendrer dines
pues es una home viciós.
Pan- Pillos! me la pagaràn!
Pero no tè un remey bó
per curarne tot aixó?
San- Prou que l tinch y un de molt grant.
Are jo us indicaré
l'herba que vos compraren,
comprada, ¡me l'ensenyen
per dirvos com s'ha de fé.
(Li fa l papé.)

Are arriven ab això
à casa del herbolari
y sense ni un gran saltarhi
demanen un cuarteró,
lo prenen, venin aquí
com se jà us dich ab no vès,
y aixís ho tindren entès.
me compreneu?

Sam. Ah! si, si.

Sam. Doncas de aquet modo us joro
que mes no vos robarà.

Sam. Digui; quant li haig de donà?

Sam. Poca cosa: sols un duro.

Sam. Un duro! M sembla qu'es car.
Jo haig de treballà vint dias

per guanyal.

Jan- Tambè alegrias

tenim en sense estudiar.
Jo tota la juventut
à darrera de la ciencia
hi he pres molta paciencia
y bastants anys he perdut.

Pan- Ja ho veig! Un duro! Aquí 'l té.
(Jesus, de quin modo 'l guanya.)
Diguim, Tafoy, no m' enganya
que d' eix modo ho curarè?

Jan- Jo no us enganyo de res

Pan- Bè, donchs me 'n vaig à buscarho.

Jan- Sobre tot penseu portarho.

Pan- Si senyó, si. Hasta desprès.

=

Escena 33ª
Jaume.

=

Un altre duro à la pila!
Jesus, Jesus, quina sort!
Si aixó dura gayre rato
ab eixa nova invenció
no hi ha mes vaig à enriquirme.
Quanta llana hi ha pe'l mon!
Vaig à pendrer xocolate.
De content no puch di un mot.
Noya!... noya! Mercceneta!

(Cridant.)

=

Escena 8ª

Jaume. Mercè.

=

Mer. — Que mana, pare, que vol?

Jau. — Qu'está llest el xocolate?

Mer. — Si está llest diu? Si, senyó.
Oy, no 'm fa poca d'estona!

Jau. — Mira!.. mira!..

(Ensenyantli 'ls dos duros)

Mer. — Ay, ay, que son?

Jau. — Son dos duros que he cassat

à dos crachs. Veus!

Mer.— Quina sort!

Jan.— Nem à pendre l' xocolate

(Trucan)

Mer.— Ara trucan.

Jan.— Altre cop!

Veuràs donchs vaig à amagarme
que aixi ho podré sentir tot.
Mentrestant pren l' recado.
m' entens, noya!

Mer.— Si senyó.

Jan.— Bueno, donchs, manos á l' obra;
ja pots obri que ja hi soch.

(Ella obri)

=

Escena 15ª

Mercè. Lluis.

=

Llu.- Deu la guart, no fora aquí
que hi ha un senyó qu'endevina
tot lo que toca y que veu?
Mer.- (Es M. Lluis! Verge Santa!)
Cuidado que'l pare ho sent.
Llu.- Milló. Desme fent preguntas.
Mer.- (Dissimulant)
Si senyó, sí á n'aquí es.
Entri que podrá sentarse.

Ant.— Ja ho necessito un piquet.
ab permis.

(Tent cortesia)

Mer.— (Ay! quants bolados!)
Vosté vindrá, segons crech.
per saber algo.

Ant.— Es vritat.
pe'l que vinch jo li diré.
Es que jo estimo á una noya,
es di, 'ls dos ns estimem;
y ony sabi si son pare
vindrá bé á n' el casament.

Mer.— Aixó aviat podrá saberho
que 'l senyó vindrá ab poch temps.
Si vol, aniré á avisarlo.

Llu.- Per çò no perderé temps.
Mer. Donchs me 'n hi vaig.
Llu.- Sí, com vulgui
Mer. De seguida tornaré.

(se 'n va.)

=

Escena 16ª
Lluis.

=

Avre 'l sogre deu mirarme
per alguna porta ó altre,
mes si acás me vol coneixe
no li arrendo la ganancia.

=

Escena 37.ª
Lluis. Jaume.

=

Jau_ Es vostè que m demanaba?
Llu_ Oh! Deu lo guart. Es vostè?
Jau_ Si, senyor, si, per servirlo.
Llu_ Home gracias, igualment.
Jau_ Ja venva, ja pot sentarse.
Llu_ Si senyó, ab lo permis seu.
(Vaya un sogre mes panarra.)
Jau_ Vaya un jove mes benetjt.)
Segu vaig à endevinarli

pel que oi.

Alu- Prou, podria se.

Com adquirirey tanta ciencia?

Jan- (Y tu tens llana al clatell.)

Alu- Ja m considero qu'estudis

haurà passat. (pel carre.)

Jan- Pot contà si haig de se sabi

habentne estudiat tant temps!

Vendrà. vaig à fer la proba.

Alu- (Donchs, jo també la faré.)

Jan- Posi un dit en aqueix llibre.

Alu- Oh, prou, prou. Tinga al moment.

Jan- Molt bon punt.

Alu- Si? Me n'alegro.

Jan- Donchs cregui que jo també.

hi ha una noya que l'estima.

Mn– De serio?

Jan– Ab deliri immens.

Ven? Aquest home es son pare.

Mn– A son pare prou que 'l veig.

Pro que li sembla son pare?

Vindrà bé à n'el casament?

Jan– Sembla que si, es un bon home.

Mn– Oh! que ho es be prou que ho sé

si no 'm diu un altre cosa,

lo qu'es aixó es massa vell.

Y si acàs fos al contrari

que son pare no ho volgués.

com tindria d'arreglarho?

Jan– Aixó vay! Molt facilment.

li receptaré una cosa.
y si acás ell se neguès
li tira dintre de casa
y ho voldrà.

Alu- Ah! ja ho comprench.
Alló 'l deurà fer desdí.

San- Miri: 'l remey aquí 'l té.
(L'hi dona un paper)

Alu- Està molt bé, donchs 'l guardo
y pues tinch ja aquet remey,
haig de dirli qui es la noya.

San- Qui?

Alu- Es la filla de vosté.
Que ha dit ara. San Cristià!
La.. Mercè.

Mu.— Si, justament.

Jau.— No pot sè qu'ella l'estimi.

Mu.— Donchs m'estima, y jo també.

Jau.— Home, m' fa quedar de pedra.

Mu.— Pu que quedi de paret.
la seva filla m'estima.
Consent àb lo casament?
Apa, depressa endeviniho.

Jau.— Bé, veurà, jo no'l conech.

Mu.— No hi fa res, ja'm conech jo.

Jau.— Oh, bé, veurà. Com s'entent?
Primè cridarà la noya.

Mu.— Com vulgui.

Jau.— Noya! Mercè!
(Cridant)

=

Escena 18ª

Mateixos. Mercè.

=

Mer.— Que'm demanaba vosté?

Jan.— Si, y sense dilació

vuy que'm diguis al moment

la vritat de tot, de tot.

A n'aquet senyor coneixes?

Mer.— No l'haig de coneixe? Prou.

Jan.— Des cert que tu à n'ell l'estimas?

Llu.— Endevinirho vosté.

Jan.— .... Oh! jo...

Ilu. – No diu que tot ho endevina?
Dan. – (M' ha trompat aquet picot)
Respon Mercè, tu l'estimas?
Mer. – Verità. Ns estimem tots dos.
Ilu. – Ven! Es lo que jo li deya.
També sé endevinar jo.
Oh! no tinch pàs pel de tonto.
Dan. – Y vosté ha tramat aixó
de venirme à mi à dar feyna
sols per aixó?
Ilu. – Si senyó:
pues sabent que vosté deya
que té una nova invenció,
jo buscantne altre de nova,
m'ha vingut aquet plan nou.

L'executo, ja l'efecte,
vosté hi consent, y tots dos
nos casim dintre pochs dias.
Bé, que hi diu?

San- Jo, que tant sols
hi consento per l'astucia.

(Trucan)

Au- Pro qu'es aquet truch tant fort?
Mer- Es que trucan á la porta.
Au- També ho endevina, oh sort!
No 'n som poch d'endevinayres!
Corra, noya, obra si vols.

=

Escena 19ª

Dits. Tofol. Nassavi.

=

Tof. (Ab una garba de ufals al coll esbufegant.)

Deu los guart; aquí hi ha l'herba.

Jan. (Á pagès.)

Tof. Jo, si senyó.

Com m'ha dit, porto á ensenyarli

l'herba. digui es aixó?

Jan. Venren, esperens un rato.

perqué are no estich per vos.

Tof. Oh, ja ocurá no tinch pressa.

pues comensa à ser tardot
y 'l carril à ningú espera.
(Quin sényó!)

(Trucan)

Jan– Be, ja vinch donchs.
Un– Tornan à truca à la porta.
Jan– Obra y acabim d'un cop.
Un– Endevinilho qui demana.

=

Escena 20ª

Tits. Paula. al herba.

=

Pau- Deu vos guart, aqui hi ha aixó.
Taf Pauleta!

(Admirat)

Pau- Tofol! Nassari.
Que feu aquí. Ay! Tatoy!
Taf- Tu que vols, dona farsanta
que robas á tot lo mon!
Pau- Tu si que 'm robas 'ls quartos
m' ho ha dit aquet senyó.
Pau- (Pobre de mi, ja estich fresch.)
Ilu- Bé, senyóra, fora rahons.
Taf Que vol di? Escolta Pauleta;
á mi també aquet senyó
m' ha contat que tu 'm robabas.
Ilu- Ya fora bastant curiós

que l' un se robés à l'altre.

Mer- Ay pare, à mi aixó 'm fa pó.

Mu- Vamos, vamos, no 's baralliu.

Pan- Ja 't dich jo que tens la sort de que som fora de casa.

Tof- Perqué 'm robas.

Pan- Ay tafoy!

Tof Tu si que 'm robas à mi.

Pan Com s'entent.

Pau- Fora rahons.

Tof Donchs perque 'm diu que la robó!

Pan- Are t'ho vaig à dir tot.
perqué ho sàpigas, la quinta
del noy, ja está en un recó.

Tof- Que dius are! No pot sé.

Si també la tinch, tafoy!

Jou- Vamos ja veig tot l'enredo

Llu- Aixís la tenen tots dos.

Ves que tal, sense saberho.

Jau- Aixís, fora operacions.

Ja poden llensar las herbas

perquè aixó son vuidts y nous.

Tof Paula! Dónam un abrás

en proba d'estimació.

Pau- Té, Tofol, aquí te'l dono.

(S'abrassan)

Tof Ara marxém ab lo noy

cap allà á n'el nostre poble

y deixemnos de rahons.

Llu- Vaya uns enredos mes grans..

Tof. Oh, si tafoy! Te rahó!
pero ara ja hem fet las paus.
un cop s'ha sapigut tot.

Na.– Bé, donchs, pare, no marxem?

Tof.– Si, anèm cap à Rosas, noy.
Senyors, hasta un altre dia.

Mer.– Vaja, bueno, estigan bons.

=

Escena 28ª

Jaume. Mercè. Lluis.

=

Jau.– (Al públich)

Aquets ab santa alegria

se 'n tornan cap á sa terra
després de passats la guerra
que 'ls ha passat aqueix dia.
Y á ne tú, públich qu'enclous
lo criteri, 't recomano
que 'ns cregnis, y 't demano
un repich pels VUITS Y NOUS.

=

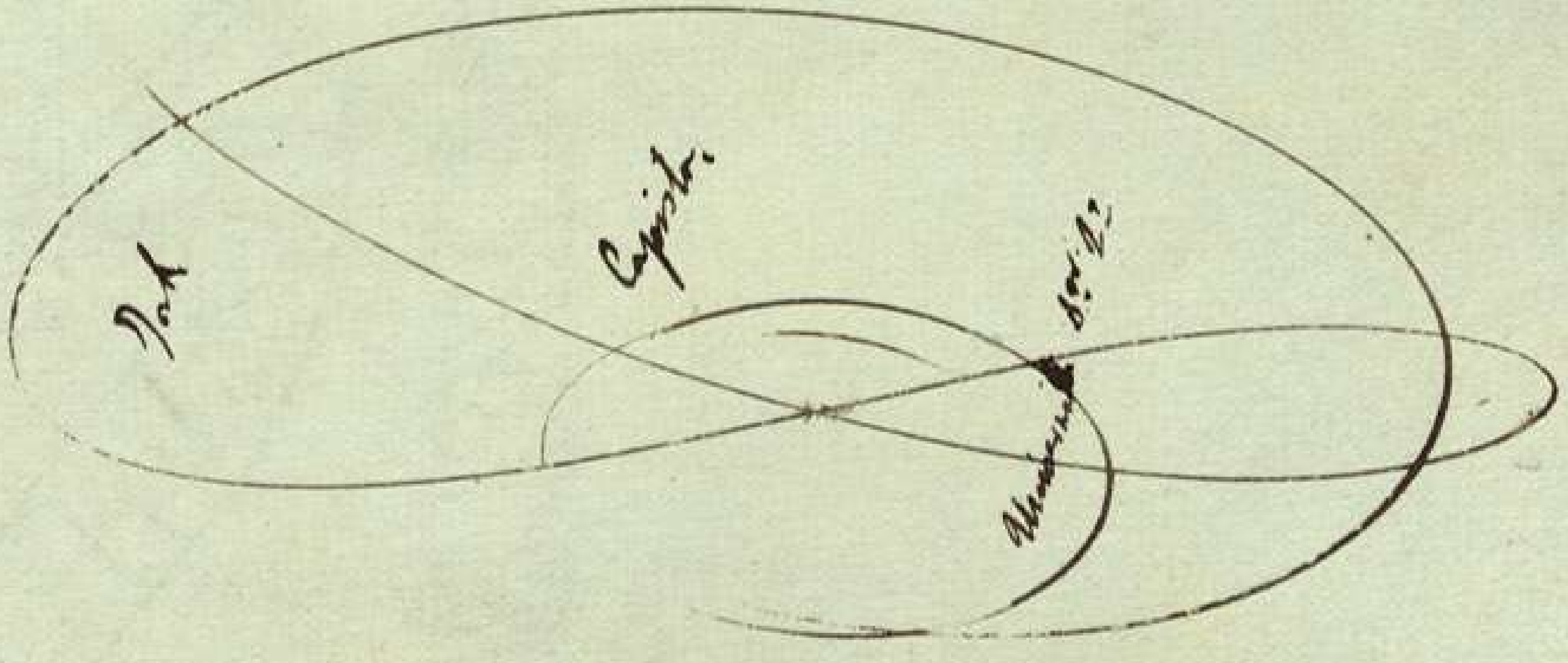

BIBLIOTECA DE CATALUNYA BARCELONA